

РЕШЕНИЕ

№ 7013

гр. С, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110119750 по описа за 2023 година

Предявени са искове от “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за осъждане на ответниците И. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л бл.... и К. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Х Д бл...., представляван от неговата майка и законен представител М. И. К., ЕГН *****, да заплатят на ищеца суми за доставена топлинна енергия в имот, отчитан с абонатен № ... и за извършена услуга дялов оразпределение в него, както следва: сума в размер на по 709.74 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва от подаване на исковата молба – 13.04.2023 г. до окончателното плащане на дължимото, и мораторна лихва от по 117.55 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 27.03.2023 г.

Претендира се присъждане на вземания и за дялово разпределение, а именно главница за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. в размер на по 34.04 лв. и обезщетение за забава за периода от 16.07.2020 г. до 27.03.2023 г. в размер на по 6.40 лв.

В исковата молба се твърди, че ответниците са потребители на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 от ЗЕ - като съсобственици на процесния имот, придобит по наследство от К. П К..

Навежда се, че съдържанието на облигационното правоотношение между страните се регулира от общи условия, които са публикувани по установения ред и по отношение на които ответникът не е изразил несъгласие. Сочи се, че чл.32, ал.1 от Общите условия, въвежда задължение за потребителите на топлинна енергия да заплащат месечните суми за потребена такава енергия в 30-дневен срок от периода, за който се отнасят. С това,

ищцовото дружество обосновава иска си за обезщетение за забава.

В исковата молба се твърди, че в сградата, в която се намира процесния имот, се извършва дялово разпределение от „Т С“ ЕООД, като начисляваните месечни суми са прогнозни и едва след края на отоплителния сезон е извършвано дялово разпределение на база реален отчет на ИРУ.

В срока за отговора, такъв е постъпил и от двамата ответници.

Ответницата И. К., чрез назначения ѝ от съда особен представител оспорва исковете с аргумент, че липсват актуални данни относно собственика на процесния топлоснабден имот към момента.

Ответникът К. К., чрез неговата майка и законен представител М. К., оспорва исковете. В отговора на този ответник се признава, че заедно с И. К. се собственици на по ½ ид.ч. от процесното жилище в ж.к.Х Д, но се навеждат твърдения, че то се ползва единствено от И. К.. Ответникът обяснява, че като малолетно дете живее заедно с майка си в гр.В Т, поради което през исковия период не е потребявал доставяната в имота топлинна енергия.

На самостоятелно основание исковете се оспорват и по размер поради погасяването им по давност.

Ответникът К. К. оспорва и дължимостта на мораторна лихва за забавено плащане на задължения за дялово разпределение, доколкото липсват данни за поставянето му в забава, нито пък е предвиден срок за плащане.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание ищецът и ответницата И. К., се представляват от пълномощници, които поддържат направените с исковата молба и отговора към нея съответно искания и възражения. Ответникът К. К., не се явява и не се представлява.

По делото са събрани писмени доказателства, назначени и изслушани са съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от удостоверение за наследници на К. П К., същият е починал на 19.10.2020 г., като е оставил за свои законни наследници децата си – ответниците И. К. К. и К. К. К..

През 2006 г. И. К. е прехвърлила на К. П К. притежавания от нея ап.64, находящ се в гр.С, ж.к.Х Д бл..., в замяна срещу предоставената ѝ от К. североизточна част на двуфамилна жилищна сграда, представляваща сграда Б, изградена в груб строеж, заедно с 1/6 ид.ч. от мястото, съставляващо УПИ парцел ..., кв.6 по плана на гр.С, местността в.з.К III, с площ от 750 кв.м. Сделката е материализирана в нотариален акт №..., том IV, рег.№..., нот.дело №.../2006 г., съставен от пом.нотариус И Ш при нотариус В И, рег.№... от РНК. На 27.06.2011 г. К. П К. е учредил договорна ипотека като обезпечение на задължения на „Д Г

Б“ ЕООД към „МКБ Б“ АД, върху своя собствен ап.64, находящ се в гр.С, ж.к.Х Д бл..., за което е съставен от нотариус Б Б, рег.№... от РНК нотариален акт №..., том I, рег.№..., нот.дело №.../2011 г.

От приетите като писмени доказателства общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т С“ АД на клиенти в гр.С се установява съдържанието на правоотношението, възникващо между доставчика на топлинна енергия и потребителя (собственика или ползвателя на топлофицирания имот) на такава.

През 2002 г. е проведено ОС на ЕС на сградата, в която се намира процесния имот, на което е взето решение дяловото разпределение да се осъществява от ФДР „Т С“ ЕООД. Договор с последното е сключен на 01.10.2002 г. По делото са представени доказателства и за наличие на договорни отношения между ищеца и правоприемника на ФДР - договор № №.../03.06.2020 г.

От представените от ТПП писмени доказателства се установява, че през исковия период е извършвано дялово разпределение, като за целта са издадени след края на всеки отоплителен сезон изравнителни сметки.

По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза от заключението по която се установява размера на начислените за процесния период суми за топлинна енергия общо и по отделни компоненти. Вещото лице е посочило, че през исковия период има данни за извършени плащания, а именно такова на каса на 10.10.2022 г., с което е закрито изцяло задължението по обща фактура № .../31.07.2022 г. за отоплителен сезон 2021/2022 г. в размер на 1593.16 лв.

Експертът е определил и размера на претендираното от ищеца обезщетение за забава.

Вещото лице, изготвило съдебно-техническата експертиза е констатирало, че дяловото разпределение в сградата, където се намира процесния имот е извършвано от „Т С“ ЕООД. Посочено е, че имота е свързан към сградната инсталация и ползва топлоенергия единствено за отопление.

В заключението е отразено, че ФДР е направила реален отчет на уредите за дялово разпределение за отоплителен сезон 2021/2022 г., а за отоплителен сезон 2020/2021 г., поради неосигурен достъп, е разпределена топлинна енергия по изчислителен път, чрез екстраполация по максимален специфичен разход на сградата съгласно Приложението към чл.61, ал.1 от Наредба № NE-РД-04-1/12.03.2020 г. и разпоредбата на т.6.5 в съответствие с определените от ФДР топлинна мощност.

Ищецът е разпределил топлоенергия за отоплителен сезон 2021/2022 г. за сградна инсталация и за отопление от 7-те отоплителни тела, шест от които с монтирани индивидуални разпределители в помещения спалня, хол, детска стая и кухня. По отношение отдадената топлинна енергия от отоплителното тяло в помещение хол, което е без монтиран индивидуален разпределител, ФДР е процедира по реда на чл.70, ал.2 и ал.4 и т.6.7 и т.6.5 от Приложението към чл.61, ал.1 от Наредба № NE-РД-04-1/12.03.2020 г. и за него е

разпределила топлоенергия по изчислителен път чрез екстраполация по максимален специфичен разход на сградата.

Констатирано е изчислена правилно, съобразно заложената в Наредба № НЕ-РД-04-1/12.03.2020 г. методика, топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, а именно по реда на т.6.1.1 от Приложението към чл.61, ал.1 от Наредба № НЕ-РД-04-1/12.03.2020 г. Отбелязано е, че общият топломер в абонатната станция на сградата, в която се намира имота, е преминал метрологичен контрол, за което са издадени свидетелства за метрологична проверка.

Експертът е определил дължимите суми за топлоенергия за процесния имот в размер на 3012.64 лв. /отговора по занача № 4 след приспадане на вноските за дялово разпределение/, като изрично е посочил, че правилно са изчислени технологичните разходи и цените, по които е пресметната стойността на потребената топлоенергия са определените от ДКЕВР за съответния период.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявените искове са с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.149, чл.154 и чл.155 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД и имат за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парични задължения. От данните по делото се установява, че ищецът е провел заповедно производство по отношение на процесните вземания и исковете са предявени в срока по чл.415, ал.1 ГПК, поради което и същите се явяват процесуално допустими.

По основателността на исковете, съдът намира следното:

За да бъде уважен главният иск следва да се установи наличието на валидно правоотношение между страните, както и доставка на топлоенергия в количество и по цени, формиращи цената на иска.

По делото не е спорно, а видно и от представените писмени доказателства /нотариален акт за замяна на недвижими имоти и за учредяване на договорна ипотека/ че страните са съсобственици на процесното жилище при посочените в исковата молба квоти от по ½ ид.ч., придобити по наследство от баща им К. П К..

В Закона за енергетиката /чл.153/ по императивен път са определени страните в облигационното правоотношение, което възниква по повод доставката на топлинна енергия и това са топлопреносното предприятие и собственика, респ. лицето, притежаващо вещно право на ползване върху имота. В случая, следва да се отбележи, че не е налице изключението, възприето в ТР № 2/2017 г. на ОСГКВКС, а именно, че с приоритетно значение е наличието на сключен договор за продажба, с оглед установяване качеството потребител на топлинна енергия, пред възникването на това правоотношение по силата на закона, доколкото по делото не се представиха доказателства /подадена молба-декларация до ищеца, писмен договор или др./, които да установяват наличието на облигационно правоотношение възникнало между топлопреносното предприятие и потребител, различен

от ответника. С оглед на това следва да се приложи общото правило, залегнало в разпоредбата на чл.153 от ЗЕ. В съответствие с него потребители на топлинна енергия за процесния имот през исковия период се явяват ответниците И. К. К. и К. К. К., при квоти от по 1/2 ид.ч.

За пълнота на изложението и с оглед наведените в отговора на исковата молба на К. К. доводи, следва единствено да се отбележи, че законът не държи сметка кой реално е потребил доставената в имота топлинна енергия, с оглед надлежната му пасивна легитимация по иска. В случай, че това е лице, различно от нормативно определения потребител, то последният може да предяви иск срещу него за неоснователно обогатяване.

Съгласно чл. 150 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. С оглед на това съдът приема, че съдържанието на облигационното правоотношение между страните по доставката на топлинна енергия е установено в приетите като писмени доказателства по делото Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Т С" ЕАД на клиенти в гр.С.

Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди предвиждат и срок за заплащане на дължимите суми – чл.33, ал.1 и 2 от ОУ.

Освен съществуването на договора, за да бъде уважен иска, ищецът следва да установи и размера на претендираните задължения на ответника.

В тази насока съдът, анализирайки заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, намира че по делото се установи, че за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г. за процесния имот е доставена топлинна енергия на стойност 3012.64 лв.

/отразеното в заключението по задача № 4, след приспадане на вноските за дялово разпределение/. Същата е формирана след реален отчет на потреблението на топлоенергия за отоплителен сезон 2021/2022 г. и по изчислителен път поради неосигурен достъп за отоплителен сезон 2020/2021 г.

Установено е изчислена правилно, съобразно заложената в Наредба № NE-РД-04-1/12.03.2020 г. методика, топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, а именно по реда на т.6.1.1 от Приложението към чл.61, ал.1 от Наредба № NE-РД-04-1/12.03.2020 г. Видно от експертизата, общият топломер в абонатната станция в сградата, където се намира имота на ответника, е преминал метрологичен контрол, което дава основание да се приемат за достоверни снетите от него данни за потреблението на топлоенергия.

От страна на ответниците не са ангажирани доказателства, че са възразили срещу разпределената им топлоенергия или срещу изготвените изравнителни сметки, или че ФДР е подала грешни данни. Такива не са установени и от вещото лице.

Съдът кредитира изцяло заключението както по съдебно-техническата, така и по съдебно-счетоводната експертиза като изготвени от лица със специални знания в изследваната област, обосновани, пълни и съответстващи на останалия доказателствен

материал, поради което и гради правните си изводи по основателността на иска въз основа на тях.

Именно с оглед заключенията на двете вещи лица, съдът приема, че през исковия период ищцовото дружество е доставило за процесния имот топлинна енергия на стойност 3012.64 лв., от която е погасено изцяло преди завеждане на делото задължението за отоплителен сезон 2021/2022 г. /отговора по задача № 1 от заключението по ССчЕ/. Останала е единствено неиздължена лихва от 11.06 лв. /отразеното в ред 2, графа 4 от таблицата, поместена на стр.7 от заключението на ССчЕ/.

С оглед на това, следва да се приеме, че за ответниците съществува задължение за заплащане на доставена топлинна енергия през отоплителен сезон 2020/2021 г. в размер на 1419.48 лв., формирано като сбор от изчисленото след края на сезона потребление от 1361.33 лв. и корекционна сума от 58.15 лв. /съобразно посоченото на ред „по отчет“, грана 8 и ред „изравняване ТЕЦ“, графа 9 от таблицата, поместена на стр.7 от заключението по СТЕ/. Т.е. предявеният иск се явява изцяло основателен, като отговорността на всеки от ответниците е до квотата му в съобствеността, а именно по $\frac{1}{2}$ или за сума в размер на по 709.74 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г.

За периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 г. искът следва да се отхвърли.

С предявения иск ищцовата страна твърди един отрицателен факт - липса на плащане по договора за процесния период, който не подлежи на доказване от същата, а на оборване от ответната страна с надлежни за това доказателства, удостоверяващи извършено плащане на дължимата цена, което може да стане само с писмени такива. По делото не са представени документи, доказващи плащане от страна на ответниците. Такива не са установени от вещото лице по ССчЕ, съобразно данните в счетоводството на ищеца, като с оглед на това се прави извод, че дължими са останали процесните суми.

От страна на ответника К. К. обаче е направено възражение на погасяване на вземането на ищцовото дружество по давност, което съдът намира за неоснователно по следните съображения: По отношение на характера на вземанията за топлинна енергия и периодът от време, с течението на който те се погасяват при бездействие от страна на топлоснабдителното предприятие, ВКС прие в свое ТР на ОСГТК № 3/2011 г., че става въпрос за периодични плащания, за които се прилага разпоредбата на чл.111, б.”в” ЗЗД.

С разпоредбата на чл.114 ЗЗД, уреждаща давността ясно е определен началният момент, от който давността започва да тече и това е денят, в който вземането е станало изискуемо. По делото са представени Общи условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на ДКЕВР, в които е фиксиран падеж на задълженията, а именно 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят /чл.33 от ОУ/. С оглед на това към 13.04.2023 г., когато е подадена исковата молба, погасени по давност се явяват задълженията преди м.февруари 2020 г. /който е с падеж на плащане 14.04.2020 г./. Такива задължения обаче не са предмет на предявения иск, поради което възражението за погасяване по давност на К. К. се явява изцяло неоснователно.

Както бе посочено по-горе, задължението за заплащане на сметките е с определен срок и се извършва ежемесечно, като при неизпълнение се дължи законна лихва за забавено плащане в сроковете по чл.33, ал.1 и 2 от ОУ, публикувани във вестник Монитор през м.юли 2016 г., а именно 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Потребителите обаче изпадат в забава след изготвяне на изравнителната сметка за съответния период на потребление /чл.33, ал.4 от ОУ/. Предвид своя акцесорен характер и изхода по главния иск, искът за заплащане на обезщетение за забава също се явява основателен, като за периода 15.09.2021 г. – 10.10.2022 г. ответниците дължат лихва върху изравнителната сметка за отоплителен сезон 2021/2022 г. /заплатена на 10.10.2022 г. според данните от ССЧЕ/, в размер на 11.06 лв., а върху изравнителната сметка за отоплителен сезон 2020/2021 г. лихвата е в размер на 216.00 лв. /отразено в графа 4, ред 1 и 2 от таблицата, поместена на стр.7 от заключението по ССЧЕ/. С оглед на това, искът за обезщетение за забава следва да се уважи до размера от 227.06 лв., а за разликата до пълния предявен размер от 235.09 лв., да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Всеки един от ответниците следва да се осъди да заплати по 1/2 от посочената сума или такава в размер на по 113.53 лв.

По отношение претендираните суми за дялово разпределение, а именно главница за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. в размер на по 34.04 лв. и обезщетение за забава за периода от 16.07.2020 г. до 27.03.2023 г. в размер на по 6.40 лв., следва да се отбележи, че от данните по делото се установи, че тази услуга се извършва от ФДР „Т С“ ЕООД. Ищцовото дружество не анажира доказателства за активната си материална легитимация по иска, а именно за основанието, на което му се дължи възнаграждение на него за извършена от трето лице услуга. Макар и събирането на тези суми да е възложено на ищеца, съобразно договорено между него и ТЛП, то това не обвързва съда и не може да промени носителя на материалното право. Ищецът не установи да е изкупил тези вземания от ТЛП /по реда на чл.99 от ЗЗД/, или да е настъпило частно или универсално правоприемство между него и ФДР, поради което съдът приема, че липсва валидно възникнало вземане на ищеца от ответниците за услугата дялово разпределение. Ето защо исковете следва да се отхвърлят изцяло.

С оглед изхода на спора всяка от страните има право на разноски, каквото искане е направила. Съдът като съобрази приложените по делото платежни документи, констатира, че ищецът е направил разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв., определено по реда на Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ. Освен това е заплатил държавна такса общо от 400.00 лв., депозит за експертизи 650.00 лв. и депозит за особен представител на ответника И. К. от 400.00 лв.

Ето защо, съобразно уважената част от исковете, от направените от ищеца разноски, в тежест на ответника К. К. следва да бъдат поставени 545.54 лв., а в тежест на ответницата И. К. – 925.04 лв. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че разходът за възнаграждение за особен представител на И. К. е отнесен при определяне единствено на

нейната отговорност за разноси, поради което независимо, че двамата ответниците имат еднакъв дял в общото задължение, И. К. следва да бъде осъдена да заплати разноси по делото в по-висок размер.

От страна на ответника К. К. се претендира единствено адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. В случая обаче не е представен договор за правна защита и съдействие между ответника и неговия пълномощник, от който да е видно, че е договорено процесуалното представителство да се осъществява срещу възнаграждение, както и че са налице условията на чл.38, ал.1, т.1-3 от Закона за адвокатурата. На л.101 от делото е приложено единствено пълномощно, с което е учредена представителна власт на адв.К. спрямо ответника К. К., но от този документ не може да се направи извод за възмездния характер на отношенията между пълномощника и упълномощителя. По така изложените съображения, съдът не се произнася с решението си по отношение направените от ответниците разноси по делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА всеки един от ответниците И. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л бл.... и К. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Х Д бл...., представляван от неговата майка и законен представител М. И. К., ЕГН *****, да заплати на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, следните суми: сума от по 709.74 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., в имот, отчитан с абонатен № ..., ведно със законна лихва от подаване на исковата молба – 13.04.2023 г. до окончателното плащане на дължимото, и мораторна лихва от по 113.53 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 27.03.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** исковите за главница за периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 г. и исковите за мораторна лихва за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от по 117.55 лв. като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ исковите на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за осъждане на И. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л бл.... и К. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Х Д бл...., представляван от неговата майка и законен представител М. И. К., ЕГН *****, да заплатят на ищеца задължения за дялово разпределение, извършвано в имот, отчитан с абонатен номер ..., а именно: главница за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. в размер на по 34.04 лв. и обезщетение за забава за периода от 16.07.2020 г. до 27.03.2023 г. в размер на по 6.40 лв.

ОСЪЖДА И. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л бл...., да заплати на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, сума в размер на 925.04 лв., представляваща направени от ищеца разноси по настоящето дело, съобразно изхода му.

ОСЪЖДА К. К. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Х Д бл...., представляван от

неговата майка и законен представител М. И. К., ЕГН *****, да заплати на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, сума в размер на 545.54 лв., представляваща направени от ищеца разноси по настоящето дело, съобразно изхода му.

Решението е постановено с участието на третото лице помагач „Т С” ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____